

Leleplezés után Balla Gábor és Huszár Gábor (6.o.) koszorút helyeznek el

Takács Erzsébet Rákóczi domborműve

Az alsó tagozatos műsor résztvevői

Rákóczira emlékeztünk

Évtizedes hagyomány már, hogy iskolánk minden év december 2-án megemlékezik névadójáról, II. Rákóczi Ferencről. 1994-ben sem feledkeztünk meg erről a kedves, szép kötelességünkről.

A felső tagozatosok részére a 6. osztályosok készültek igazán színvonalas műsorral Kriskó Gyula vezetésével. Az énekkar – Lázár Attiláné és Lázár Attila kitartó munkájának köszönhetően – szintén csodálatosan szerepelt.

Az ünnepi hangulatot egy kicsit oldottabb, de nem kevésbé emlékeztető esemény – a fordított nap – követte. Igazgatónőnk jelképesen átnyújtotta a tanulók közül választott igazgatónak (Kochanovszky Ágnes 8.a. o.) és helyettesének (Hutka László 8.c.) az iskola helyiségeinek kulcsait, s ők vették kezükbe az irányítást. Fordítva, de tökéletesen működött minden. A tanulók „szakszerűen” megtartották az órákat, a tanárok pedig diákká változva ügyesen beilleszkedtek az osztályközösségekbe.

Mindannyian jól szórakoztunk, de dél körül már senki sem bánta, hogy visszabújhat saját bőrébe. Azt hiszem, a tanulók is úgy érezték, az eredeti szerep könnyebb számukra.

Az alsó tagozatosok sem unatkoztak ezen a napon. Sőt! Nem mindennapos élményben lehetett részük. Az ünnepi megemlékezést egy fontos esemény előzte meg, s tette még emlékeztetősebbé!

Polgármesterünk Rozbora Andor ünnepi beszéde után kedves felkérésnek tett eleget. Leleplezte azt a Rákóczi domborművet, amelyet Takács Erzsébet Kossuth-díjas szobrászművész ajándékozott iskolánknak ebből az alkalomból.

Ezután a 4.b. osztályosok műsora, majd a kicsinyek kórusa következett Bogó Józsefné és Andik Anikó irányításával. És még mindig nincs vége, mert Andik Anikó folyton kitalál valamit, amitől még színesebb lesz minden. Meghívta a péceli „Cimbora” népi együttest, akik vendégszereplésükkel felejthetetlené tették ezt a napot. Szólt ott citera, bőgő, furulya, koboz, tekerő, ütőgordon, és a végén a szűnni nem akaró taps, amellyel őszinte elismerésünket és köszönetünket fejeztük ki azért a varázslatos légkörért, amit teremtettek számunkra. A pöttömnyi emberkéek önfeláldozóan ütötték össze aprócska tenyerüket, csillogó szemükből elégedettség sugárzott.

Egy olyan emberre emlékeztek, akiről életkoruknál fogva oly keveset tudhatnak még, s a kor amelyben élt és halhatatlanná tette – nemcsak időben, de felfoghatóságában is – igen messze áll tőlük. Ennek ellenére ők tiszta szívükből emlékeztek. Én azt gondolom, ez volt a nap igazi értéke. A magyarázat pedig nagyon egyszerű. Csak meg kell érteni és szívlelni Anton de Saint Etienne: A kis herceg visszatér c. könyvének egyik gondolatát:

„Szeretni nem azt jelenti, hogy egymást nézzük, hanem együtt nézünk ugyanabba az irányba.”

Úgy érzem, hogy most jó irányba néztünk és megtaláltuk a szeretethez vezető utat.

Papp Józsefné tanítónő